

„Nu uita că oricine te iubește cere de la tine o iluzie de ideal. Dă-o sau nu te lăsa iubit.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 629
12 - 18 iulie 2023

Deja mult prea departe în acest deja prea târziu al păcii...

Cezar Adonis
Mihalache

Să nu ajungă tocmai țările „învingătoare” să plătească pentru reconstrucția Ucrainei! Inclusiv noi! Și nu cea învinsă dimpreună cu statele care i-au fost alături!... Pentru că și învingătorii pot ajunge a fi trași la răspundere și condamnați, cândva, într-un tribunal al dreptății, nu?! Și câtă vreme țările din eșalonul celor ce (se)

cantitativ, doar o pleznitură de caramelă în comparație cu puterea de distrugere pe care o cere Zelenski... În fapt, liderul războinic de la Kiev (numai mâine-poimâine poate chiar liderul războiului de la Kiev) a fost trimis să se asigure de contribuția statelor europene la efortul de război al Ucrainei, dar la noul nivel de crimă: în masă și în timp... Să dea acel conținut de distrugere pe care UE l-a vizat în momentul în care a cerut statelor membre să producă

dispersie cerută de con-clavul iadului: SUA, UE, Nato... Chiar dacă statele vor refuza tocmai în numele unor tratate internaționale menite a evita astfel de der-apaje în deviaționismul războinic al umanității...

Dar oare, când vom încerca a reînvăța păsările de cadavre, oare ce vinovăție va cântări mai greu?... Acea de a fi fost „putinist” și a fi refuzat a fi parte a unei coaliții a morții, prin ignorarea acordurilor internaționale vizând munițiile permise într-un război, sau acela de a fi fost părtaș uciderii, în masă și a celei „colaterale”...

În plus, după eventualul accept dat de către țările UE de a produce și livra ele însele muniția cu dispersie (și nu Nato, nu UE!), vor putea fi impuse orice fel de arme... Inclusiv de distrugere în masă... Pentru că se va fi trecut fragilul fir ce mai ține opțiunea păcii la linia orizontului... Or, suntem oare gata a ucide pentru pretențiile unui individ care nu acceptă sub nici o formă pacea?... Ne vom face părtași morților ce vor veni

în timp prin resturile acestei muniții?... Dar dacă, după ce Ucraina își va fi strâns bucăți pe câteva premii și suficiente arme pentru a decorații. Adică, table! El, putea trece prin foc și carne omul, care a făcut totul pas arșă, nu doar soldații ruși, ci cu pas, până la îngroparea populații întregi, ne vom trezi că, de fapt, adevărata căruia slugoii i-au pus la operațiune specială se împășă un loc de profesor de către alte can-sor, el, omul, care e ahtiat celarii, cum vom mai da după un lux absolut pato-înăpoi? Căci poate abia logic, vine în fața națiunii să atunci vom înțelege îm-semneze nu știu ce aberații. Fără nici o rușine! În

de minuțios teatrul de țara în care cei care ne con-război... Vom mai putea duc nu au bacalaureatul, au face oare un pas în spate, rezolvat totul: în zeci de licee având, nu mâinile pline de sânge, ci o vinovăție prin examen. Și el o arde cu complicitate absolută?...

Războiul înseamnă oricum moarte, crat”, poate! Altfel nu i se carne sfărtecă, destine poate spune! De nouă ani in-smulse... Și nu trebuie să dividul asta arogant nu a ne aducem și noi partea de făcut decât să distrugă suflu al morții mestecând România. Pas cu pas ca un ciunga pusă în gura noastră lucru bine făcut. Asta i-a de perfidul unchi Sam ca ieșit! Mare blestem pe ne-aghiotant al unei ordonanțe mul asta acest ins cu toată ce poate va mătura Europa camarila lui. Un dictator cu cu tresele de pe umerii al-tora...

Amatorul de extralux pe banii publici a mai arătat încă o dată că e rupt de orice realitate românească. Omul nu are nici o legătură cu țara numită România. A aflat de să zboare peste mormanele spre ea, că e un stat eșuat, de cadavre, oare ce un stat de drepti, în care vinovăție va cântări mai vipușca e la mare căutare.

Zoe
Dantes

Luați România educată și băgați-o în dubă!

Ăsta a fost finalul!

Băiatul lui de aur a plecat. L-a lăsat cu dosul gol și se gândește poate, să-i i-a locul! Păi dacă e stat de drepti sa fie oficial, zic! Limbiștii plătiți i-au ridicat os-anale, ca a scos mă, sereiu din jocurile politice!

O minciună mai mare ca asta nici nu se putea. Individul gol și arogant a băgat sereiu în tot și toate. Nu

dictează ca învingătorii vor accepta încălcarea tratatelor internaționale privind limitele războiului, ca arme de ucidere, „colaterală”, în dispersie, în masă, dreptul învinsului de a dispune ulterior de „victoria” acestora va fi justificat! Pentru că, dacă treci dincolo de o anumită linie, nici o explicație nu te va putea spăla de păcatul de a fi fost parte a morții, a unui genocid, culmea, nu doar al războiului la timpul prezent și imediat, ci al victimelor colaterale din viitor... Căci utilizarea muniției cu dispersie spre asta va duce... Iar faptul că Zelenski a făcut un turneu european „în forță”, dar nu ca pacifist, nu ca un șef de stat căutând soluții pentru ca poporul lui să nu mai sufere (trebuind să atragă de partea lui aliați care să preseze Moscova cu nevoia de pace imediată, nu să scormonească după agresori părtași), se corelează, nu întâmplător, cu disponibilitatea Statelor Unite de a trece o gravă linie roșie și a-i furniza muniție cu dispersie...

Dar lucrurile nu vor fi nicidecum atât de simple! Și nu se vor limita la banii pe care vrea America să-i facă din vânzarea unei muniții interzise... Pentru că muniția unchiului Sam este, oricum,

muniție pentru războiul Kievului... Iar disprețul și atitudinea arogantă, dar și de învinovățire a acelor ce spun „Nu!”, manifestate de Zelenski la Sofia, conturează acea mașină de ucis alimentată de acea producție de muniție pe care statele UE ar putea fi obligate să o asigure Ucrainei. Muniția cu dispersie, a cărei utilizare nu va fi decontată moral nici de Nato, nici de UE – ca structură în sine, ci de țările care au produs-o și au livrat-o Ucrainei! Și nu întâmplător instigatorul de la Kiev s-a dus la Sofia pentru a-l provoca și a-l umili public pe președintele unei țări membre UE și Nato. Și în sprijinul căruia nu a sărit nimeni... Chiar dacă modul acestuia de a fi punctat importanța diplomației față de continua înarmare, ca soluție de pace, a fost o abordare a normalului... Pentru că strategii lui Zelenski au întins o capcană, încadrând refuzul, logic și chiar necesar al președintelui bulgar, de a mai tempera pofta de ucide a unora, drept învinovățire suis-generis sub sintagma prorusismului și putinismului. Și va fi o învinovățire ce va fi pusă în cârca tuturor acelor state ce vor refuza să producă și să livreze Ucrainei muniția cu

Vipușca e în tot și toate. Mai ales la vârful statului mort, eșuat, îngropat și vândut pe ce Ucraina își va fi strâns bucăți pe câteva premii și suficiente arme pentru a decorații. Adică, table! El, putea trece prin foc și carne omul, care a făcut totul pas arșă, nu doar soldații ruși, ci cu pas, până la îngroparea populații întregi, ne vom trezi că, de fapt, adevărata căruia slugoii i-au pus la operațiune specială se împășă un loc de profesor de către alte can-sor, el, omul, care e ahtiat celarii, cum vom mai da după un lux absolut pato-înăpoi? Căci poate abia logic, vine în fața națiunii să atunci vom înțelege îm-semneze nu știu ce aberații. Fără nici o rușine! În de minuțios teatrul de țara în care cei care ne con-război... Vom mai putea duc nu au bacalaureatul, au face oare un pas în spate, rezolvat totul: în zeci de licee având, nu mâinile pline de sânge, ci o vinovăție prin examen. Și el o arde cu complicitate absolută?...

Războiul înseamnă oricum moarte, crat”, poate! Altfel nu i se carne sfărtecă, destine poate spune! De nouă ani in-smulse... Și nu trebuie să dividul asta arogant nu a ne aducem și noi partea de făcut decât să distrugă suflu al morții mestecând România. Pas cu pas ca un ciunga pusă în gura noastră lucru bine făcut. Asta i-a de perfidul unchi Sam ca ieșit! Mare blestem pe ne-aghiotant al unei ordonanțe mul asta acest ins cu toată ce poate va mătura Europa camarila lui. Un dictator cu cu tresele de pe umerii al-tora...

- limbile bine înfipte în dosul acestuia. Cred că până ieri!

există instituție publică în țara asta să nu fie securiștii abonați. La banul public și mai ales la decizie. Ei fac și desfac, ei linșează, ei taie și spânzură. Ca doar sunt avertizori de integritate.

Acu' în ultimul an de mandat al ăluia cât o prăjină, urmează reglările de conturi. În stil mafiot! Că doar statul asta e. O adunătură de borfași care se linșează unii pe alții cu o poftă dementă. Urmează probabil reglarea finală de conturi, în stil interlop. România educată, îngropată, terfelită, traficată, abuzată și cum mai vreți voi, colonia târfei bătrâne care își serba ziua ieri, urmează să fie umflată cu autorul proiectului și băgată în dubă!

Ghinion! Pentru șase case!

Sinuciderea democratică sau când doi lupi și o oaie votează ce vor mânca la cină...

Cristian
Vasiliu

În urmă cu câteva zile, din motive pe care nu le știm, dar le putem intui, România – prin vocea ministrului de externe și a președintelui – a anunțat că este gata să renunțe la dreptul ei de veto în domeniile politicii externe și securității. După cum ne puteam aștepta, prea puține voci s-au auzit în agora criticând acest fapt sau măcar ridicând semne de între-

putem trece nepăsători pe lângă produsul inteligenței unui intelectual recunoscut și influent. Trebuie să recunosc că, oricât de mult mar fi făcut să sângerez fondul problemei, nu aș fi reacționat în scris dacă în rană nu s-ar fi răsucit pumnalul (chiar dacă bont și scurt) al dlui Pleșu. Trădarea intelectualilor doare mult mai tare și are consecințe mai mari în societate, decât trădarea – cu care ne-am obișnuit deja – a Politicului și a Presei.

principiile de umanitate și dreptate socială și cu care putem opera.

Democrația pleacă de la recunoașterea pragmatică a două realități: (1) construcția ierarhică și coerentă ca voință a sistemelor funcționale (inclusiv a națiunilor) și (2) diversitatea de opinie și intenție din cadrul grupurilor umane (chiar unite de un crez comun).

În cazul națiunilor știm prea bine cum se rezolvă cel de-al doilea

potrivă lui însuși. Astfel, chiar și în cazul cel mai rău, Politicul – dacă nu va suferi de păcatul prostiei – nu va face rău Socialului mai mult decât poate acesta să suporte și oricum nu va acționa împotriva Țării înseși, pentru că și-ar periclita propria siguranță (și avere, dacă presupunem că asta este ceea ce îl motivează).

Când vorbim de UE perspectiva se schimbă. UE a fost – și ar trebui să rămână! – o alianță de

siguranță națională și politică externă – care ne pot fi nefavorabile? Mai ales în situația delicată în care ne aflăm! Dacă în cadrul UE optăm pentru decizii luate cu – orice tip de – majoritate, se poate ajunge în situația ca într-o țară (și pentru o țară) să se ia decizii din exteriorul ei și chiar împotriva ei. Mai exact, este posibil ca la un moment dat nici dorința Socialului, nici cea a Politicului dintr-o anumită țară să nu coincidă cu ceea ce va decide UE (prin vot majoritar) pentru țara respectivă.

Cât de greu este să se înțeleagă faptul că asta înseamnă sfârșitul independenței și suveranității țărilor membre UE? Teoretic, un grup uman (chiar și la dimensiunea Socialului unei țări) dacă este de acord în toate privințele nu are nevoie de conducători (de Politic). Politicul apare acolo unde Socialul nu poate sau nu vrea să ajungă la o decizie (sau nu poate să o pună în aplicare). Tot astfel, dacă UE – până acum doar o „uniune” – ajunge să ia decizii dincolo de unanimitate, se transformă într-o entitate suprastatală cu agenda proprie și viață proprie. O entitate care nu este legată prin responsabilitate și loialitate de niciuna dintre țările vasale (vasale prin tirania majorității) și cu atât mai puțin de România și de români.

Există și varianta – pe care o formulez în încheiere – ca lucrurile să fie prea bine înțelese și dorite de toată lumea. Sentimentul național este mort sau discreditat, corupția este endemică, iar spaima de demnitate umană rămasă prin suferințele românilor. Poate dl Pleșu nu a vrut decât să îndulcească o pastilă pe care oricum eram dispuși cu toți să o înghițim, chiar dacă știam prea bine că ne otrăvește. Dacă este așa, atunci nu îmi rămâne decât să urez și țării și democrației somn ușor...

bare. Au fost mult mai interesante celelalte subiecte: miliardarii ce au coborât să vadă Titanicul într-o cutie de conserve, contraofensiva leșinată a ucrainenilor, răzmerița lui Prigojin, listarea la bursă a Hidro-electrica. Deși nu avea cu cine să se certe, pentru că în general primim orice umilință cu un stoicism antrenat în mii de ani, dl Andrei Pleșu, într-un editorial din revista Dilema Veche, s-a simțit totuși obligat să intervină și să explice cum, în spatele acestei decizii, se află ideea generoasă a democrației. Printr-o scamatorie filozofică, de care orice sofist de pe vremea lui Socrate ar fi fost jenat, trădarea de țară a fost inclusă în categoria binelui, iar „vocea patriotului național” în cea a răului. Se găsesc în articol laolaltă și zeflemea, și apelul la autoritate, și exemplul încărcat de emoție menit să susțină o singură parte și simplificarea primejdioasă a problemei, și reinterpretarea unor principii și valori, și rusofobia – care acum este la modă. Acest formidabil ghiveci se discreditează oricum el însuși, dar nu

După ce am fost puși în lanțuri și ni s-au acoperit ochii și urechile, acum ni se otrăvesc sufletele și ne sunt anesteziate creierele (iar asta ne ia și dorul și voia și ideea de libertate)! Dar aceasta nu este o problemă pe care să o putem rezolva acum... Ceea ce putem face în schimb este să explicăm succint de ce renunțarea României la dreptul ei de veto în domeniile politicii externe și securității este tocmai o renunțare la suveranitate și un afront adus democrației...

S-a vorbit atât de mult în acești ani despre democrație în contextul votului și al protestelor, încât aspectele ei tehnice (de funcționare) au ajuns să înlocuiască în mințile oamenilor principiile de justificare și de formare a democrației (cum de altfel se întâmplă în cazul tuturor sistemelor erodate de timp și corupție). Democrația este însă mult mai mult decât o ștampilă și o lozincă. Avem nevoie în primul rând – dacă vrem să înțelegem corect subiectul – de o definiție a democrației – chiar în tușe groase, fără subtilități de ordin filosofico-politic – care să încorporeze

punct. Ne interesează însă mai mult primul aspect, care se traduce simplu astfel: există două entități: Socialul și Politicul (cel care este condus și conducătorul), iar democrația este încercarea de a pune în acord Socialul și Politicul (pornind dinspre Social), prin transferul de putere și voință de la Social către Politic. Idealul acesta ne seduce de mult timp, deși am ajuns ca știm prea bine că un vot (chiar dacă urmează voința majorității) nu garantează că în final dorințele Socialului vor coincide cu cele ale Politicului, (pentru că problema corupției și a trădării ține de natura umană, nu de instituții și de procese). Dar – cu toate limitările – dacă spiritul democrației este respectat, țara va putea fi totuși guvernată și va putea merge într-o direcție. În plus, se pleacă de la presupunerea (rezonabilă) că Politicul are o responsabilitate față de Socialul din țara pe care o reprezintă și o conduce, nu doar prin faptul că este emanația Socialului, ci și pentru că este legat de acesta prin identitatea națională, prin faptul că deciziile sale se întorc și îm-

națiuni independente, o alianță de puteri și de voințe, nu o entitate suprastatală care își trage voința și puterea din voințele și puterile celorlalte state. UE a fost construită pe principiul unanimității: Mergem cu toții într-o direcție, dacă toți vrem să mergem în acea direcție. Putem negocia, putem face compromisuri, ne putem ajuta reciproc, dar în final fiecare este liber să își aleagă drumul și să suporte consecințele. Poate că acum lucrurile alunecă încet într-o direcție greșită, dar nu trebuie să uităm nici intenția inițială, nici pericolul care ne pândește dacă nu veghem asupra acestui principiu. Andrei Pleșu aduce în discuție exemplul intrării României în zona Schengen, un subiect rușinos, unde o singură țară a întors votul și ne-a blocat. Aici, da, trebuie să recunoaștem că un vot cu majoritate ne-ar fi ajutat, dar nu ar trebui să ne lăsăm manipulați. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem cu luciditate este alta: suntem dispuși să riscăm, pentru o situație care este favorabilă, alte situații – care țin de

Observări în linie dreaptă: Oliver Jens Schmitt – O istorie a BOR

Magda
Ursache

Părintele Profesor dr. Mihail-Simion Săsăujan dă replică trebuitoare, fermă și severă (în „Lumina”, 25 mai) unei pseudo-istorii a Bisericii ortodoxe, colaj de afirmații nejustificate. Dezinvolt-ostil, cercetătorul austriac al Estului, Oliver Jens Schmitt (în continuare, O.J.S. – n.r.), le spune românilor, la ei acasă, ce primitivi, necredincioși și păcătoși sunt, sub pretext că le spune adevărul. Nu corector, ci demolant. Părintele Bisericii Albe nu-l cruță deloc pe autor. Încă din titlul volumului își dă seama ce va să vină: relația biserică stat trebuie tăiată. Cum sună titlul? Așa: Biserica de stat sau Biserica în stat (1918-2023), Ed. Humanitas. An curent? Da. Sunt acolo două pagini și jumătate despre fapte bisericesti din 2023, O.J.S. dovedindu-se un clarvăzător, privind în vreo bilă de cristal ce-o să se mai întâmple din primăvară până-n toamnă și-n iarnă, la vreme de război. Domnul Schmitt și-a lansat cartea la Cluj, în 10 mai, la București, în librăria din Cișmigiu, în 11 mai. Documentare?

Zero. Onestitate? Nici atâta. Insulte? Destule. Chit că, dacă insulti, te insulti.

Cu ochi rău, deformând ce crede că vede, O.J.S. acuză și condamnă, crezându-se irefutabil în argumente. Nu este. Directorul Editurii „Humanitas”, garantul său, îl prezintă obiectiv la superlativ. Ba este excesiv de subiectiv, prea îndârjit în strădania de a denigra ortodoxia, pentru a putea fi obiectiv. Jignitor și agresiv, da.

Dar ale cui sunt ideile multlăudate, cum că Biserica Ortodoxă compromite democrația, evoluția democratică a societății? Că B.O.R. ar încuraja „fascismul clerical”, filelismul (idolatrizarea națiunii, adicătealea)? Cum ale cui? Ale self-elitei care își dorește, de luștri mulți încoace, ruperea legăturii dintre națiune și credință, iar cei care nu văd nimic rău în relaționarea bisericii cu puterea de stat sunt etichetați „niște prostovani pripiți spre verdicte necugetate”, tradiționaliști radicali, anti-occi, xenofobi, antisemiți, legionaroizi. Câte exemple să mai dau de naționaliști adversari ai ideologiei fasciste ori legionare?

Ce Biserică nu relaționează cu puterea de stat? Întrebă parohul Bisericii Albe, găsind discursul lui O.J.S. „năucitor și degradant” pentru un istoric, fie el profesor la Institutul de Istorie Est-Europeană (din cadrul Facultății de Istorie și Studii Culturale a Universității din Viena, titular al Academiei Austriece de Științe). Eu găsesc de-a dreptul josnică acuza adusă de academicul vienez Președintelui Academiei Române, Prof. dr. Ioan-Aurel Pop, care ar da „semnale antisemite”. Când, cum, are dovezi? Dacă n-are, asta sună a calomnie și O.J.S. devine culpabil. Motivarea sa: „probabil, un trecut legat de securitate”. Da, e adevărat, legătura există: Ioan-Aurel Pop a refuzat categoric să semneze infamul Angajament. Lui Lucian Boia i s-a părut „o idee bună”, cum a și mărturisit. Idee bună, profitabilă a părut și altora eiusem farinae, nu și președintelui Academiei Române.

Pentru ca documentarea să fie „fără cusur”, O.J.S. a avut două ajutoare de la Institutul de Istorie „N. Iorga” al Academiei și al treilea de la Institutul „Wiesel”. Cartea e gândită direct în românește, fiind fără traducător. Cele din 2017, 2018, 2021, scrise în germană, sunt traduse. Cum se vede treaba, a progresat în toate, mai ales în denigrare întru demolare a B.O.R. Bănescu, purtătorul de cuvinte, tace taciturn. Nu și Pr. Mihail-Simion Săsăujan, nu și anglista Lidia Vianu, nu și președintele Academiei, Prof. Ioan-Aurel Pop.

Întreb încă o dată: ce-i rău-rău-rău în legătura națiune-credință? Și de ce n-ar trebui corelate biserica și națiunea? Spune Pr. Dumitru Stăniloae: „Națiunile sunt, după cuprinsul lor, eterne în Dumnezeu”. Ținta predilectă a cercetătorului obiectiv O.J.S. este chiar Pr. Stăniloae, pisc al teologiei ortodoxe. Marele profesor de dogmatică, om „îndumnezeit”, văzător de Lumină, a fost naționalist-ortodoxist? Și ce-i rău-rău-rău în asta? A fi atașat originii, locului nașterii nu înseamnă că ești xenofob. Un argument de întregă evidență aduce parohul Bisericii Albe din capitala României: cine dacă nu Părintele Stăniloae a demisionat, după zece ani de muncă, din postul de rector al Academiei Teologice din Sibiu, ca opozant la regimul ideologizant al lui

Groz(e)a? Mitropolitul Nicolae Bălan i-a acceptat demisia din 1946. Pr. Stăniloae a făcut alegerea, de neegalat în demnitate, cu consecințe grave în biografia sa. N-a vrut să slujească puterea: nici pe cea de extremă dreaptă, nici pe cea comunistă. Iar O.J.S. nu-și reprimă disprețul față de starea de jertfă. Mai mult încă: îl „înfierează” pe Patriarhul Daniel, ca victimă colaterală, al cărui duhovnic a fost chiar Pr. Dumitru Stăniloae.

Dar câte nu știe, dar scrie O.J.S. despre Nichifor Crainic, alt „dezechilibrat” religios, utilizând „concepțe învechite ale istoriei naționale”. Și a cui istorie trebuie comentată? A Imperiului Habsburgic, devenit la 1867 Imperiul Austro-Ungar? Să le-o spună românilor ardeleni, a căror identitate nu era tolerată, ci supusă ștergerii. Nu știi istorie, nu vezi confuzia voită a lui O.J.S. între Imperiul Habsburgic și „Regatul Ungariei”, cum formulează cercetătorul secolelor '18 și juma din '19. Iată de ce elevii sunt educați să fie dezinteresați de istoria proprie: ca să fie mai ușor falsificată, schimonosită. Ca să le fie rușine de ea.

Cartea lui O.J.S. începe cu 1918 („anul pe care Dumnezeu l-a dăruit românilor”, cum spune istoricul Ioan Avram Mureșan). Dar anul Marii Uniri a fost pregătit de Biserică. Și-i de-a dreptul penibil să nu recunoști că martirii Unirii au umplut cerul, după ce jandarmii cu pene le-au vârat tricolorul în gât și-n burta femeilor însărcinate. Tuturor martirilor credinței, preoți și laici, O.J.S. le face o nedreptate grozavă. Bănescu tace taciturn.

Destructurarea identității e mai periculoasă decât destruc-turarea economiei capitaliste, dorită de marxiști. Și se urmărește de două-trei decenii postsocialiste. Încearcă asta cei care au profitat de „epoca de aur”, dar și cei crescuți analfabeți funcționari la patriotism, după manuale alternative, unde eroi ilustrativi sunt... Esca și Tătulici.

Dacă tot se află în situația de a cerceta, îi ofer lui O.J.S. o citațiune din Ion Papuc (Sfârșitul lumii și alte recenzii, Ed. Eikon, Buc. 2020): „Identitatea ca specie este mai presus de individualitate pentru că o presupune și și-o include”. A

pierde adevăratul sine, identitatea, înseamnă pierderea comunității identitare. Și-i greu de supraviețuit în afara ei, a comunității identitare.

Or fi având brucanii și soroșii putere și bani s-o facă, nu și adevăr. Ethosul nu-i alienant, cum cred experții în „defectologia” românilor. Nici Biserica ortodoxă. O fi în bibliografia lui O.J.S. sociologul și etnograful Ernest Bernea, măcar cu Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român? Ar fi înțeles, poate, că-i minunat să-l iubești pe Dumnezeu ca țăranul român, pentru mine, sarea pământului și n-ar mai fi fost mânat de atâta ostilitate față de principiile lui creștine. Țăranul se roagă simplu, concis, curat, așteaptă încrezător parusia. Trage pleoapele peste ochii celui plecat, dar lumânarea rămâne aprinsă, ca să vadă calea spre cerul de peste cer. În deceniile tulburi ale începutului de secol, când violența crește și crește, e vreme de iubire de Dumnezeu. Chiar dacă se găsește mereu cineva care să-ți spună că ești „Reac”(ționar) și te somează să sfârșești cu lamentările pentru biserică, icoană, sat, familie creștină, apartenență confesională.

Da, Părintele Mihail are dreptate: O.J.S. habar n-are ce mai scrie de la o pagină la alta. Ba că România e „stat vasal aflat în orbita lui Putin”, ba că „rămânem țară eurostrategică a nimănu”. Însă B.O.R. e discreditată constant. E rău-rău-rău că s-au folosit bani publici pentru Catedrala Mântuirii. E rău-rău-rău că în manifestările de la Putna (august 2021), la 150 de ani de la Serbarea din 1871, au răsunat „tonuri iredentiste” contra Ucrainei, în discursul tânărului istoric Silviu Emanuel Man. Când asta? Când a exclamat „România este, încă, vie!”, pesemne. Dar cum se comportă Zelenski cu românii care nu vorbesc românește, după el, ci moldovenește? Știe O.J.S. cât de veche e „simpatia mănăstirilor național ortodoxe” (ca Putna) pentru Rusia ocupantă? Nici n-o să vrea s-o știe dacă vede roșu când aude cuvântul național. Cât privește „naționaliștii izolaționiști” care ar fi românii, Mircea Eliade, în Trepte pentru Mircea Vulcănescu, Chicago, noiembrie, 1967, inserează o scrisoare a filosofului identității, trimisă exilatului, undeva între 1936

și '40: „eu cred că dacă ar năvăli alte neamuri și s-ar așeza aici, la noi, după câteva secole ar deveni și ei români”.

Românul îl cuprinde pe celălalt cu înțelegere, cu îngăduință, cu bunătate. Unor străini nu le-a trebuit mult timp să aparțină acestei națiuni. Știți un grec mai român decât Caragiale, un evreu mai român decât Steinhardt, un slav mai român decât Nichita Stănescu? Și asta pentru că nu ne-au considerat un popor retardat, au înțeles „dimensiunea românească a existenței”, ca să trimit din nou la Vulcănescu, al cărui destin cumplit de tragic se suprapune celui al țării ocupate de bolșevici. Simbolic. Mircea Vulcănescu a avut parte de moarte christică, ridicându-se la cer din groapa comună a închisorii Aiud. Groapa robilor. Iar negarea cea mai urâtă a românității a fost împinsă la maximum de cei care îl discreditează, desenându-i cu inconștientă și cu vopsea roșie o svastică pe un bust amărât, dintr-un colț de București.

Asta s-a mai putut face în țara ocupată de Stalin: să se ude pământul cu lacrimi. Contra denigrării poporului (popor, ce cuvânt caduc, n'ășa!) OJS ar trebui să citească și Glasuri din bolgie de Sorin Lavric (Ed. Ideea Europeană, 2018), care spune îndestul- numai să vrei să auzi- despre martirii Bisericii ortodoxe, care n-ar exista după cercetătorul austriac. Soarta ingrată a Bisericii greco-catolice n-a provocat-o Biserica ortodoxă, ci Stalin. Și nu Biserica ortodoxă a interzis Biserica greco-catolică în 1948. A făcut-o ocupantul sovietic. Martiri mulți au amândouă, deopotrivă.

Închei: tentativa de distrugere a bisericii lui Dumnezeu nu va reuși. El e peste tot și intervine mereu când trebuie, cum ne asigură mințile cele mai luminate, și din Apus, și din Răsărit, avându-L la temelie ființei. Le cred.“

Ucigându-i pe bătrâni...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este „o rușine națională”!... Chiar dacă pârâcioșii politici de serviciu și... servicii vor face orice pentru a obține un in-frigement de țară pe situația azilelor... Doar pentru a se spăla ei pe mâini... Pentru că este crima social-politică a aceluși stat ce s-a zămislit pe bolovanii orfelinatelor groazei anilor '90... Dar în nici un caz nu este rușinea noastră ca neam, nici istorică, nici social-culturală, nici măcar economică, cu ghearele sfărâmând sărăcia și pauperizarea... Nu este vinovăția noastră de țară, chiar dacă am judeca (dar avem noi oare acest drept?) și am eticheta ca o vină comună premiza că mulți dintre bătrânii ajunși în acele azile au fost lăsați acolo (și mulți, da!, uitați...) de odraslele lor, poate nu atât pentru a se spăla pe mâini, și a-și vedea de viețile lor, ci din motive pecuniare... Iar aici, Klaus Iohannis a făcut din nou dovada unui mare grad de ipocrizie, și chiar mârânie, aruncând problema „azilelor groazei” în spatele nostru,

ca popor... Deși este problema statului, a administrației pe care acesta o cangrenează prin fel și fel de fiefuri, prin sinecuri ce dospesc ca oficii și agenții, prin instituțiile (de)sociale ale aceluiași stat, prin primării, prefecturi, structuri de felurite facturi de înregimentare politică, prin parlament, prin clasa politică ce s-a lăcomit la guvernările și administrației...

Și, evident, este o rușine, nu o pată, ci un carcinom metastazic, a administrației prezidențiale! A aceluși președinte ce se spală pe mâini spunând că este „o rușine națională”... A aceluși cetățean ajuns (inutil) aproape de vârsta ce ar implica minima înțelepciune „de viață”, măcar „suis-generis”, dar care, niciodată, nu s-a întrebat, privind, din confortul lui, spre semenii mai mari ca el, dar mult mai săraci, părtași (da, naționali!), ai aceluși foarte mare ghinion al neșanselor financiar-pecuniare, politico-sinecuriste, și de meditații neînsumate în nici măcar o casă, oare ei cum o mai duc?...

„Acolo este rușinea sis-

temului... Acolo este vina față de mizeria ce iese acum la suprafață... Care supurează dintr-o uriașă gălmă de puroi instituțional, dar care nu s-a strivit sub presiunea instituțiilor, ci a fost spartă pentru interesul aceluiași instituții de stat, a aceleași clase politice, atât de mizerabilă și necrofagă...

Cangrena unor azile dezumanizând există de mulți ani... Iar toate acele instituții de stat, care acum s-au pus pe fapte de „îndreptare”, trăgând în jos, otova, și instituții unde lucrurile mergeau bine (găsite vinovate, nu pentru că nu ar fi asigurat mâncare bătrânilor, ci pentru că nu o făceau prin... firmele agree de clica otrăvitor-socială în masă a politiciii), nu doar că stăteau cu picioarele în această cangrenă, dar crăcanele lor erau parte ale acestei cangrene bine direcționate. Pentru că nimic nu este întâmplător... Și nu există nici presupusele coincidente date de suprapunerea unor evenimente, buboiul fiind spart pentru că, același stat, prin aceleași așchii nehămesite din el, și care acum se agită a drep-

tate socială (!), avea nevoie de acel puroi revărsat... Nu pentru a salva bieții bătrâni de sub cangrena instituțională a statului, ci pentru a acoperi cu mirosul amar al durerii, foamei, neputinței și dezumanizării mirosul acru al altor interese.

Puroiul nu a fost dară excizat pentru a salva bătrânii din lanțurile dezumanizării... Pentru că statul este inert la asemenea imagini ale orori... Și nici pentru a îndrepta șocul trăit de aparținătorii aflând ororile la care erau supuși părinții lor în unele centre... În unele centre... Prin înfometare, privarea de medicamente, lipsa minimeii griji sociale și a empatiei... Iar faptul că, acum, statul dărmă, fără noimă azilele, fără analize pertinente, fără a ține cont de locurile unde bătrânii erau îngrijiți, denotă că se vrea altceva. Poate noi sinecuri înființate sub controlul, nu al statului, ci al statului politic. Pesemne că vor veni bani europeni pentru înființarea de centre de bătrâni așa cum ar trebui ele să fie. Sau poate pentru că sunt banii în „pnrr” și pentru așa ceva. Și pe care trebuie să-i extragă

sinecurile decise de partide...

De aceea, așchiile otrăvitoare ale statului au răbufnit acum atât de sârguincios prin mazilirea azilelor considerate, a priori, „de groază”! Precum leagănele incriminării post-decembriste „maturizate”, trei decenii mai târziu, în azile de bătrâni, și încercarea de a înființa „centre paleative”... Ale îngrijirii demenței bătrânilor (!), de parcă bunicii noștri sunt bolnavi psihici, pe care actualul ministru al sănătății le vrea pe lângă spitalele de psihiatrie (asta este o rușine națională, Herr Klaus, nebunii afară, bătrânii înăuntru doar pentru că sunt bătrâni?!), apoi, probabil centre „paleative” pentru vârstnicii diabetici ori pentru bunicii cu probleme oncologice...

Tineretea fără bătrânețe a dictonului latin „Panem et circenses” („Pâine și circ”)

George
Petrovai

Expresia „Panem et circenses” îi aparține poetului roman Juvenal (sec.I-sec.II e.n.), care s-a născut și a trăit în perioada dinastiei iulio-claudiene, deci cunoștea foarte bine starea de lucruri din Imperiul Roman incipient. Cum din dinastie fac parte cinci împărați (Octavianus Augustus, Tiberiu, Caligula, Claudiu, Nero), ale căror însușiri umane și cărmuitoare sunt cuprinse între remarcabil (primii doi) și detestabil (ceilalți trei, îndeosebi Nero), și cum domnia lui Augustus, primul împărat roman, a început în a doua jumătate a ultimului secol de dinaintea erei noastre, se subînțelege că marele satiric roman știa doar din citite și auzite de preocupările primilor cezari întru mulțumirea gloatelor romane cu pâine și circ, chit că această preocupare, după austeritatea impusă de Tiberiu într-ale circăriei (interzicerea luptelor dintre gladiatori), în cei patru ani de demențială cărmuire a lui Caligula a devenit o componentă prioritară în politica acestuia.

Cu certitudine că tânărul și nezdavanul împărat a fost împins spre așa ceva nu numai de firea

lui ușuratică și crudă, ci și de ura mereu nutrită față de Tiberiu, autoritarul său bunic și predecesor într-ale puterii absolute. Căci iată ce ne spune scriitorul ceh Josef Toman în izbutitul lui roman istoric După noi, potopul! (BPT, Editura Meridiane, București, 1971) despre formele monstruoase imprimare de Caligula dictonului „Panem et circenses”, îndată după dobândire prin crimă a purperei imperiale (bătrânul și suferindul Tiberiu a fost sufocat cu pernă de Macro, prefectul pretorienilor): „Din dispoziția lui Lucius, trezorierul Callistus porunci să fie adus un sipet de auri”, pe care Caligula îi adună cu amândouă mâinile și-i azvârli oamenilor, „până când dădu de fundul comorii”; „(...) din porunca împăratului au fost deschise porțile hambarelor și magaziiilor din care se scurgeau, la nesfârșit, căruțe încărcate cu carne afumată, pește uscat, slănină, fructe, făină, vase cu vin, darul cezarului oferit poporului”; „Împăratul hotărâște și dispune reluarea cât mai grabnică a curselor de cai de la Circus Maximus și a jocurilor de gladiatori la Amfiteatrul Taurus”.

Mă rog, în vremurile noastre fără împărați și imperii tradiționale (locul lor a fost luat de sferele

de influență economică, financiară, politică, geo-strategică ș.a.m.d.), însă dadora de minciuni, ipocrizie, cruzime, globalisme și demonocratie, nu se mai procedează cu risipitoarea directitudine a lui Caligula și a altor autocratori, care nu dădeau nimănui socoteală de faptele lor, în schimb toată lumea din comunitate (stat, regat, imperiu) se pleca și – direct sau indirect – răspundea în fața lor. Ceea ce nu înseamnă nicidecum că bătrânul dicton este demodat politic sau neputincios. Dimpotrivă, el este mai viguros și mai actual ca oricând în formele sale demonocratice: firimituri azvârlite celor mulți și naivi (ne amintim că llescule-a umplut românilor buzunarele cu părțile sociale și i-a făcut proprietarii apartamentelor pe bani de nimic), îndeosebi în preajma alegerilor, iluzii de libertate și siguranță socială, civilizație teribilistă și (in)cultură satanistă, festivaluri la tot pasul și o droaie de alte găselnițe imbecilizante (mașini, tembelizor, internet, calculator, telefon mobil, tabletă electronică).

Bunăoară, de aproape doi ani, la putere în România tuturor posibilităților mafioate este (firește, cu acordul chiriașului de la Cotroceni) o sinistră

făcătură/coalitie stângisto-dreptistă (de la „rotativa” premierească din luna iunie, s-a renunțat la codița udemeristă!), care – în virtutea confortabilei sale majorități parlamentare – cică asigură stabilitatea politică în țară și în flancul sud-estic NATO, însă a făcut și continuă să facă, în pofida promisiunilor, extrem de puțin pentru enorma masă de români nevoiași, chit că această majoritate parlamentară ar putea la iuțea să-și concretizeze programele și ideile de prosperitate generală. Dar au așa ceva?!...

Din faptul că urgenta chestiune a veniturilor nesimțite (bugetari cu lefuri și/sau pensii de peste zece mii de euro) continuă să treneze în analize și discuții interminabile, chiar după insistențele recomandări făcute de oficialii europeni, rezultă cu claritate următoarele două concluzii tragice pentru România și marea masă a românilor sărăciți de politrucii postdecembriști: 1) Indiferent de culoarea politică a formațiunilor cărmuitoare și de păcătoșenia coalițiilor în-jghebate prin inițiativa liderilor interni sau la porunca venită din exterior, realitatea de pe aceste meleaguri demonstrează fie că noii aflători în treabă, aidoma pre-

decesorilor, nu pot mai mult (păi da, că circa 99 la sută dintre aștia sunt necalificați, impostori, incuți, tâlhari și trădători), fie că globaliștii, după ce – cu ajutorul jigodilor autohtone – au pus economia pe butuci, doresc să facă din România secătuită o exemplară colonie modernă; 2) Nesfârșitele discuții ale coalițiilor pe marginea instrumentelor legale de diminuare a veniturilor ticăloase, ilustrează nu numai teama ăstora (parlamentari, miniștri) de răzburarea beneficiarilor (judecători, procurori, securiști, alți sinecuriști), care cu siguranță îi au la mână pe toți politrucii cu rol decizional, ci și existența atotputernicului și indestructibilului stat paralel.

Pe de altă parte, naivii și micii profitori fără discernământ de la noi pot să aibă deplină încredere în capacitatea actualilor și viitorilor cărmuitori de a ține în rezervă strategico-politrucianistă dictonul Pâine și circ (în vremurile neelectorale prin vouchere, alimente și alte mizilicuri), pentru ca în cele electorale (anul 2024 va avea patru serii de alegeri nesubstanțiale), el să fie ce a mai fost și-n ceilalți ani electorali, ba chiar mai mult...!